

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
8Гж1. 3413/14
03.12.2014.године.
Н И Ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија Зорана Ђорђевића, председника већа, Весне Вукас и Вере Милошевић, чланова већа, у правној ствари тужиље С. С. из Л., ул. Д. . С. бр. 23. коју заступа пуномоћник М. А. Ж., адвокат из Л., против туженог Града Лесковца, Градске управе за заштиту животне средине, коју заступа Градско јавно правобранилаштво у Лесковцу, ради поништаја решења о престанку радног односа и накнаде штете, одлучујући о жалбама парничних странака изјављеним против пресуде Основног суда у Лесковцу 21.П1.1021/13 од 29.05.2014. године у седници већа одржаној 03.12.2014. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ жалбе тужиље С. С. и туженог Града Лесковца, Градске управе за заштиту животне средине, а пресуда Основног суда у Лесковцу 21.П1.1021/13 од 29.05.2014. године, **ПОТВРЂУЈЕ.**

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено као незаконито решење туженог бр. 118-3069/2010 од 01.03.2010. године којим је тужиљи престао радни однос код туженог почев од 01.03.2010. године и обавезан је тужени да тужиљу врати на рад на послове и радне задатке који одговарају њеној стручној спреми.

Другим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да тужиљи, на има накнаде штете због изгубљене зараде у 2010. и 2011. години, исплати износе по месецима ближе наведене у том ставу изреке, са припадајућом затезном каматом, као и да тужиљи, за наведени период, уплати

доприносе за обавезно социјално осигурање на досуђене износе, надлежним фондовима.

Трећим ставом изреке, одбијен је као неоснован део тужбеног захтева тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој, на име накнаде штете због изгубљене зараде за 2010. и 2011. годину исплати износе веће од досуђених, до тражених износа, који су по месецима ближе наведени у том ставу изреке, са затезном каматом, као и захтев тужиље за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање надлежним фондовима за те износе.

Четвртим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 332.397,00 динара .

Против наведене пресуде тужиља је благовремено изјавила жалбу, побијајући је у трећем ставу изреке, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се побијана пресуда у том делу преиначи и тужбени захтев усвоји.

Против наведене пресуде и тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у првом, другом и четвртм ставу изреке, из свих законом прописаних разлога, са предлогом да се побијана пресуда у том делу укине или преиначи одбијањем тужбеног захтева.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл. 386. Закона о парничном поступку (Сл.гл.РС бр. 72/11), Апелациони суд је оценио да жалбе нису основане.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. ЗПП, на које овај суд пази по службеној дужности, а нема ни повреде из тачке 12. наведеног члана, на коју се указује жалбама странака, јер првостепена пресуда садржи довољне и јасне разлоге о одлучним чињеницама, које прихвата и овај суд.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код туженог, распоређена на радно место за административно стручне послове Фонда за заштиту и очување животне средине, решењем туженог од 07.10.2009. године. За послове овог радног места предвиђен је четврти степен стручне спреме. Тужени је у поступку смањења броја запослених, у складу са обавезама из Закона о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији, донео нови Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији радних места са описом послова у Градској управи за заштиту животне средине, који је ступио на снагу 28.12.2009. године, којим је смањен број запослених код туженог, укидањем одређених радних места и смањењем броја извршилаца. Тужени је донео решење бр. 112-3069/2010-06 од 16.02.2010. године којим је утврђено да је тужиља остала нераспоређена. Против овог решења тужиља је изјавила приговор, који је решењем туженог од 01.03.2010. године, одбијен као неоснован. Оспореним решењем туженог бр. 118-3069/2010-09 од 01.03.2010. године, тужиљи је престао радни однос дана 01.03.2010. године, применом чл. 9. Закона о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији (Сл.гл.РС бр. 104/09), због стицања статуса нераспоређеног, а не може јој се обезбедити радно место у овој или другој градској

управи града Лесковца. Против наведеног решења тужила је изјавила приговор, о коме није одлучено. У поступку смањења броја извршилаца код туженог, нису поштовани критеријуми за индивидуализацију вишка запослених, резултати рада и имовинске прилике, у складу са одредбама Закона о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији. У периоду од од 02.03.2010. године до 01.09.2010. године тужила је била корисник новчане накнаде по основу незапослености код Националне службе. У периоду од 17.01.2011. године па надаље, тужила је у радном односу код другог послодавца, Економске школе „Ђука Динић“ Лесковац. Вештачењем од стране вештака за економско финансијску област, утврђена је висина потраживања тужиле по основу накнаде штете због изгубљене зараде за период од престанка радног односа 01.03.2010. године до 31.01.2014. године, са одбитком износа новчане накнаде остварене преко Националне службе за запошљавање и износа зараде остварене код другог послодавца. Налаз и мишљење дати су у две варијанте. Прва варијанта налаза дата је према подацима о висини зараде запосленог са високом стручном спремом. Друга варијанта налаза и мишљења дата је према висини зараде са коефицијентом за четврти степен стручне спреме, обзиром да је тужила у тренутку престанка радног односа обављала послове радног места за које је предвиђен четврти степен стручне спреме. Вештачењем је утврђено да тужили није исплаћена отпремнина.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд поступио, правилно применивши материјално право, одредбе Закона о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији, када је поништио као незаконито решење туженог којим је тужили престао радни однос код туженог и обавезао туженог да тужилу врати на рад и накнади јој штету у виду изгубљене зараде због незаконитог престанка радног односа. Разлоге које је дао за своју одлуку у потпуности, као правилне и на закону засноване, прихвата и овај суд.

Одредбом члана 9. ст. 5. Закона о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији (Сл.гл.РС бр. 104/2009), прописано је да у поступку утврђивања статуса нераспореденог запосленог у органу јединице локалне самоуправе и утврђивања да је за радом запосленог престала потреба у установи, привредном друштву и другом облику организовања, у обзир се узимају резултати рада и имовно стање, у складу са применом општих прописа о раду, на начин и у обиму који су утврђени у тим прописима.

Како је током поступка недвосмислено утврђено да, у поступку утврђивања да за радом тужиле престаје потреба, нису узети у обзир резултати рада и имовно стање, као критеријуми чија је примена прописана цитираним чланом Закона о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији, правилно је првостепени суд оценио да је оспорено решење незаконито. Пропуст послодавца да, приликом утврђивања да за радом запосленог престаје потреба, примени прописане критеријуме путем којих се индивидуализује ко ће од запослених бити проглашен вишком, чини оспорено решење незаконитим. Ову чињеницу првостепени суд је правилно утврдио, правилно оценивши исказ сведока Зорана Стаменковића, који је у спорном периоду био начелник Градске управе за заштиту животне средине.

Правилно је првостепени суд применио и правила о терету доказивања из чл. 228 – 231 ЗПП, приликом утврђивања чињеница о томе да ли је на нивоу локалне

самоуправе било радних места на које се тужила могла распоредити, имајући у виду да је терет доказивања чињеница да се тужила није могла распоредити на друго радно место у овој или другој градској управи града Лесковца, био на туженом послодавцу. Тужени ове чињенице није доказао у првостепеном поступку, због чега и по оцени Апелационог суда није било места примени отказног разлога из чл. 64А тачка 6. Закона о радним односима у државним органима. Из изнетих разлога, не могу се прихватити наводи жалбе туженог којима се оспорава чињенично стање у том делу.

Правилна је одлука из другог става изреке побијане пресуде, којом је тужени обавезан да тужилци накнади штету због изгубљене зараде и других примања која јој припадају по закону, у висини утврђеној другом варијантом налаза и мишљења вештака, као и одлука о уплати доприноса, будући да је донета правилном применом чл. 191. став 2. Закона о раду.

Правилна је и одлука из трећег става изреке побијане пресуде, којом је одбијен захтев тужилце за накнаду штете због изгубљене зараде, опредељен према првој варијанти налаза вештака, који је обрачун спорног потраживања вештак извршио на основу података о висини зараде запосленог са високом школском спремом. Тужила је у моменту престанка радног односа обављала послове за коју је прописан IV степен стручне спреме, и у односу на то радно место остваривала зараду, па јој се, сходно томе, може признати право на накнаду штете због изгубљене зараде само према висини зараде коју је остваривала на том радном месту, тј. коју би остваривала на том радном месту да није дошло до незаконитог престанка радног односа.

Жалбом тужилце се истиче да првостепени суд није правилно оценио доказ садржан су списима, а то је Записник о извршеном ванредном инспекцијском прегледу код тужене градске управе, којим је управни инспектор наложио туженој да стави ван снаге решење од 07.10.2009. године, којим је тужила распоређена на радно место за административно – стручне послове и распореди је на радно место које је обављала пре спорног распоређивања. Како тужени није поступио по описаној мери и није распоредио тужилцу на радно место са високом стручном спремом, због таквог поступања тужене, тужила, по схватању жалбе, не може да трпи штетне последице, због чега њој припада право на накнаду штете у висини зараде са високом стручном спремом.

Ови жалбени наводи нису од утицаја на доношење другачије одлуке, из разлога што тужила није указивала да је против овог решења о распоређивању од 07.10.2009. године користила законом прописана правна средства, да је евентуално исто оспоравала подношењем приговора, или тражила оцену његове законитости у судском поступку, због чега исто производи правно дејство и делује својом правноснажношћу.

Правилна је и одлука о враћању тужилце на рад, обзиром да је иста донета правилном применом чл. 191. став 1. Закона о раду.

Из изнетих разлога, жалбе тужилце и туженог су оцењене као неосноване, а побијана пресуда као правилна и на закону заснована.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном правилном применом одредаба чл. 153. и 154. ЗПП и уз правилну примену АТ и ТТ.

Са свега изложеног, а на основу одредбе чл. 390. ЗПП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ дана 03.12.2014.год. 8 Гж1.3413/14

**Записничар
Јелена Николић**

**Председник већа-судија
Зоран Ђорђевић**

**Судија известилац
Весна Вукас**